

Ho pagaran

La gestió criminal i negligent del Govern espanyol arran l'adveniment de la pandèmia del coronavirus només pot tenir una resposta ferma i contundent: ho pagareu. Començant pel seu primer responsable, un individu incapaç de liderar res, i que no fa més que escopir discursos cansins sobre la unitat i tot el que penja. Mai s'havia vista tanta negligència, tant sensefotisme, tanta displicència, com la que es va viure a principis de març, quan milers de madrilenys es van desplaçar cap a les residències costaneres contribuint a estendre la pandèmia. Un escàndol, les conseqüències del qual, ara s'estan començant a conèixer les dades, i que assenyalen una realitat dantesca, inimaginable.

La pregunta clau, però, és: perquè el govern espanyol es nega a prendre decisions com el tancament total? Pregunta, dit sigui de passada, ben trista que ens haguem de fer nosaltres, i que demostra que encara la nostra República en construcció té feina a fer, però d'això ja en parlo més avall. La resposta a aquesta pregunta pot ser en múltiples sentits. N'hi ha un d'evident: la imatge internacional, el prestigi. Com va passar amb els rescats bancaris, el Regne d'Espanya, està obsessionat en figurar entre les principals potències del món mundial, quan ni tan sols és membre ordinari del G20 (on sí que ho són Mèxic i Argentina, per exemple), i no vol que la seva imatge quedi tacada. És una obsessió malaltissa a la que el principal think tank espanyol dedica estudis, temps i diners a punta pala.

Però n'hi ha un altre sentit que penso que és més profund i que s'està visibilitzant de manera evident en els darrers dies i setmanes. El poder fàctic de les empreses de l'IBEX, que lliguen molt curt el Consell de Ministres, i que s'oposen de forma total al tancament de les seves principals activitats econòmiques perquè això els causaria un enorme perjudici empresarial en el marc global dels negocis i podrien caure víctimes dels seus competidors. Recordem que Banco Santander i el BBVA estan immerses en crisis sense precedents, per exemple. Des

d'aquesta perspectiva, es veu ben evident que l'actual govern espanyol no és més que un simple titella d'aquestes grans empreses espanyoles que ara es troben en plena tempesta global, i on moltes d'elles estan immerses en procediments judicials econòmics de milions i milions d'euros. De fet, es repeteix la història dels governs del PSOE, que sempre han estat "palanganeros" del gran capital espanyol, en el seu intent de fer-se un lloc al món. En aquest sentit, sembla clar que la persona a tenir en compte, no és el sòmines d'en Sánchez, si no la vicepresidenta econòmica, Nadia Calviño, que a diferència d'aquell, té una amplíssima experiència com a euròcrata.

Dit això, no puc deixar d'afegir, en la més gran de les ironies, que el govern és de coalició, i el soci petit no para de menjar-se galetes i fins i tot pretén fer punts amb la seva conversió al militarisme rampant que s'està imposant, tant a Madrid, com a Barcelona i a determinats municipis metropolitans. Amb una Ada Colau desfermada, seguint la línia del seu protector Valls, aquesta suposada esquerra transformadora està caient rendida als encants de les botes i els uniformes borbònics, patètic. Un militars, que, com mostren les rodes de premsa, cada cop tenen més pes en el dia a dia del govern espanyol, i que no seria d'estranyar, que expandeixin la seva influència en les seves estructures, objectius i finançament.

I no cal dir que l'únic que ha gosat plantar cara a aquesta ofensiva, a aquest nou 155, ha estat la figura del President Torra. Quina valentia i quina dignitat, a la qual Reagrupament dona tot el seu suport. Ja sabeu, President, que ens teniu amb vós i amb el President Puigdemont. La feina que s'aixeca és enorme i cal fer-la pel nostre bé.

No puc acabar sense enviar un record emocionat a les víctimes i els seus familiars, us estimem i us protegirem! I també a tot els homes i dones dels sistema sanitari del país, gràcies pel vostre sacrifici, la vostra dedicació, el vostre compromís. Sou un exemple per a tots nosaltres!

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Punt i apart. Punt i final

per Josep Felip

PÀGINA 2

Units cap al precipici?

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Estat d'alarma

per Albert Aragonès

PÀGINA 4

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Punt i apart. Punt i final

Ara que per obligacióestic tancat a casa degut a la declaració de pandèmia pel coronavirus COVID-19, igual que suposo hi esteu tots vosaltres, lectors de “La Veu”..., “encasquillat” davant l’ordinador, tot pensant que aquest temps me permetrà posar-me al dia en tota la feina que tinc. El temps, que és etern però finit per nosaltres, que sempre està davant nostre com el ciclista que encapçala la cursa i a qui mai aconseguim atrapar, ara s’ha parat. El temps s’ha parat i s’ha girat, s’ha girat i ens ensenya els queixals amb forma de virus. Sembla com si el temps s’hagués cansat de córrer sempre en primer lloc i cap endavant. S’ha girat i ens diu que ho tenim mal entès...; que el temps va tant despressa perquè nosaltres l’empenyem sense parar..., que l’espentegem, que l’atropellem i que està tip de tots nosaltres. Suposo que alguns fervorosos catòlics quan dieu: “Deu ja sap el que es fa” voleu dir més o menys això, tampoc ho sé del cert!

A més de posar-me al dia, l’obligació d’estat parat, parat físicament, me permet i m’obliga a utilitzar amb més tranquil·litat la resta de sentits i en particular el sisè sentit que penso és la suma de tots els altres, el sentit de la percepció. Percebre el que passa al món ara que aquest se’ns ha girat.

Segueixo les notícies i el primer que percebo és la confirmació que per uns la lluita contra el coronavirus COVID-19 és, en primer lloc,

una qüestió d’honor, no tant un problema mèdic, sanitari, social i econòmic. Una qüestió d’honor on la primera qüestió a resoldre és l’ordre, només cal veure i escoltar el llenguatge que s’utilitza.

En la primera conferència i la segona dels governants del país veí que també ens governa, de moment, varen sortir uns homes/dones que resulta que són ministres..., darrera seu quatre senyors carregats de medalles i uniformats que ens van parlar, sobretot, que no hi havia problemes d’ordre. En lloc d’escoltar mesures mèdiques i plantejaments científics i tècnics i en particular esperant tenir una resposta a la demanda feta de feia dies pel nostre MH President Quim Torra, a instàncies dels científics i especialistes que treballen a Catalunya...; de prendre mesures que passaven per tancar carreteres, ports i aeroports, tancar Catalunya i tancar Madrid..., que feia una setmana s’havia de tancar Madrid i Catalunya, la resposta final va ser: “sin novedad”.

En el moment de redactar aquest article el “The Guardian” i el “NYT” se pregunten (per aquests ja no és una percepció) perquè Espanya ha gestionat tant malament el problema i parlen de: “gestión lenta y torpe del gobierno de Pedro Sánchez”... la resposta als saxons no és una qüestió mèdica, és una qüestió d’honor i sobretot: Qui es creu que és el tal Torra per dir-nos a nosaltres que hem o no hem de fer?

Per les xarxes i de forma neutra, molta gent d’aquí

diu que no és hora de buscar responsabilitats, de tenir una actitud positiva, que tothom fa el que pot, que si no hagués estat per les retallades d’en Mas ara això no passaria -els Comuns, sempre tant indignats i sempre tant superiors-, que tant responsables són els uns com els altres. Tot molt català; volem quedar bé amb tothom.

Jo dic que si volem fer un anàlisi correcte comencem per parlar del dèficit fiscal, la mare dels nostres problemes i a continuació parlem de les retallades i del deute heretat. Parlem de qui mana en aquesta crisi i en totes les crisis; el nostre poder no és originari, es derivat d’una constitució i un estatut (el de la STS de 2010) que ja no volem. Algú creu que davant aquesta crisi, si les institucions catalanes haguessin estat sobiranes, el problema seria el que és o seria com el que tenen a Israel o Noruega?. Ara estem en un punt i apart, tenim un problema que, com sempre, el tindrem que solucionar-nos-el nosaltres sols; amb obediència al Govern de la Generalitat i molt, molt especialment gràcies a les nostres metgesses i metges i a tots els nostres sanitaris. Quan l’haguem solucionat i fem l’anàlisi de la gestió tocarà punt i final. Podria fer un altre article parlant dels Borbons, l’estalvio, la conclusió; la mateixa: Punt i final.

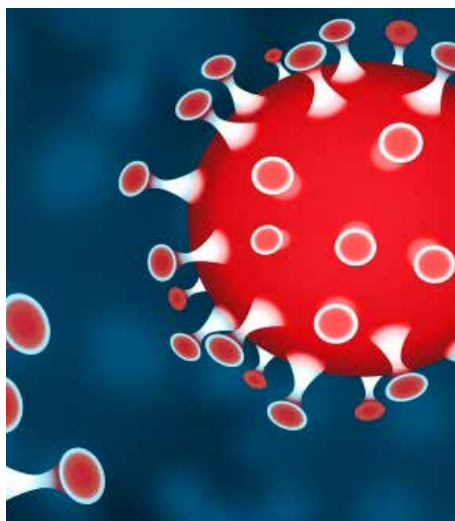
Josep Felip

Units cap al precipici?

Segur que cap dels qui col·laborem per donar continuïtat a *La Veu*, ni en somnis, hauríem pensat que un dia escriuríem un article en aquestes circumstàncies. Encara que pugui semblar un tòpic, la primera reflexió que se m'acut és la constatació de la fragilitat del nostre estatus de vida. Atabalats com anem tots, si ens haguessin dit, només fa uns dies, que hauríem de confinar-nos a casa per temps indefinit ho haguéssim considerat una broma de mal gust. Doncs ja portem a casa 10 dies i va per llarg...

Ja s'ha escrit molt sobre les conseqüències de la pandèmia contra la que estem lluitant. La primera i més significativa d'aquestes conseqüències és la pèrdua de vides humanes, especialment greus em semblen les condicions d'aïllament que han de suportar les persones afectades en els últims moments de la seva vida. Insuportables pels qui ens han de deixar i dramàtic pels seus familiars. És difícil imaginar tan dolor. No gens menyspreables seran les conseqüències econòmiques que el país sencer haurà de suportar i que, com sempre, seran els més vulnerables del sistema els qui patiran més.

Però avui vull parlar del comportament de l'estat del qual, malauradament, encara depenem. No

hi ha res a fer. Els tics autoritaris, casernaris i centralistes estan a la moll de l'os de l'estat i els seus representants. Estan fent el ridícul més espantós en les rodes de premsa, envoltats de militars que prou feina tenen a carretejar el « medallam » que porten a sobre i que ves a saber per quina mena de mèrits els hi han estat atorgats. Un ministre de Sanitat que no ha treballat mai, que ha viscut de la política des que era un jovenet. Diuen que és filòsof. Encara bo. Segurament els seus estudis li permetran poder superar les crítiques que rep d'arreu de l'estat i de l'estranger, sense deprimir-se en excés, agafant-s'ho amb filosofia. Hem tingut sort que no hi apareix cap bisbe, potser tot arribarà...

En contraposició a aquest devessall d'intel·ligència i professionalitat vull posar en valor les rodes de premsa dels representants de la Generalitat, del nostre

govern. Dues conselleres i un conseller. Transparència, rigor, dades concretes, assumpció de les dificultats i projectes per poder-les superar. Haig de confessar que a mi em transmeten serenitat i determinació per col·laborar amb tot allò que estigui a les meves mans. Exactament el contrari de la inseguretats i preocupació que em produeixen les compareixences de la colla tragicòmica encapçalada pel senyor Illa.

Sembla que la principal obsessió de l'estat sigui demostrar qui mana aquí. Sembla que no es valori l'operativitat de les decisions preses a peu de carrer que responen a les necessitats concretes que volem solucionar, que imperiosament hem de solucionar si no volem augmentar dramàticament el nombre de morts per aquesta pandèmia.

Ens queden dies de molt patiment, encara. De moment, senyors del govern central deixin treballar al nostre govern i als nostres professionals. Escoltin amb humilitat la veu dels científics d'aquí i de fora, reconeguin els seus errors, no comprin materials de rebuig i posin tot el seu interès en salvar vides. Ja tindrem temps de passar comptes.

Teresa Casals

Estat d'alarma

L'Estat d'alarma està regulat en l'article 116.2 de la *Constitución española*. En el seu punt primer, d'aquest article, diu que aquest estat ha d'estar regulat en un *Real Decreto*. Aquest és la Llei orgànica 4/1981, d'1 de juny que regula els estats d'alarma, d'excepció i de setge.

A l'art. 3 d'aquesta llei diu: *1. Los actos y disposiciones de la Administración Pública adoptados durante la vigencia de los estados de alarma, excepción y sitio serán impugnables en vía jurisdiccional de conformidad con lo dispuesto en las leyes. I en el següent, 2. Quienes como consecuencia de la aplicación de los actos y disposiciones adoptadas durante la vigencia de estos estados sufran, de forma directa o en su persona, derechos o bienes, daños o perjuicios por actos que no les sean imputables, tendrán derecho a ser indemnizados de acuerdo con lo dispuesto en las leyes.*

Per tant el Govern de la Generalitat podrà demanar responsabilitats per els greuges soferts durant la proclamació i durada d'aquest estat d'alarma. Està clar que la millor mesura per superar aquesta pandèmia és el confinament total de la població, tal com demanen tots els experts científics i biòlegs, fet que incansablement reclama el Govern i el MHP Torra al capdavant, en cada compareixença.

També hi ha la manera de fer-ho individualment, com ha fet el col·lectiu d'advocats Atenes. Aquest grup d'advocats, Associació Atenes Juristes pels Drets Civils va presentar al Tribunal Europeu de Drets Humans una demanda de mesures provisionals urgentíssimes per denunciar la violació del dret a la vida que està duent a terme el govern espanyol en no tancar immediatament Madrid i les persones que hi havia quan es va conèixer l'existència d'un brot de COVID-19 en aquesta ciutat.

La gestió del Gobierno español està sent pèssima des del primer moment, cosa que, evidentment, no ens sorprèn. També hi ha un advocat madrileny, a nivell individual, que ha fet el mateix via Tribunal Suprem.

La Generalitat, per la imposició de l'estat d'alarma no pot fer res, o sí, pot "desobeir" com han fet altres comunitats com València o Múrcia, tirant pel dret i demanant

mesures coercitives com multar la gent que es salta el confinament o comprar material directament al proveïdor, per no ser requisat per Madrid.

El que està clar que si, hipotèticament, fóssim un Estat independent, la crisi, segurament, l'haguéssim gestionat millor. Però encara hi som a temps, legalment es podria aixecar la proclamació d'Independència ja que l'art 20.5 del Codi Penal español diu: *: Estan exempts de responsabilitat criminal(...)* Qui, en estat de necessitat, per evitar un mal propi o aliè (...) infringeixi un deure, sempre que: punt 1, el mal causat no sigui major que el que es vol evitar, i en el punt 2, que la situació de necessitat no hagi estat provocada intencionadament per el subjecte. Com diria un conegut advocat, "ahí lo dejo..."

Albert Aragonès

Mark Twain contra la corrupció de la monarquia

Mark Twain. *Un ianqui a la cort del rei Artús*. Traducció de Joan Sellent. Barcelona. Quaderns Crema, 1999.

Aquests dies de confinament poden ser bons per a la lectura i, especialment, per a recuperar clàssics valuosos, que ens diuen moltes coses que poden il·luminar el nostre present. Per exemple, *Un ianqui a la cort del rei Artús* és una novel·la publicada el 1889 per Samuel Langhorne Clemens, més conegut com a Mark Twain, que sovint no ha estat prou apreciada per la crítica i s'ha vist massa reduïda a l'anècdota argumental que té com a punt de partida. Lamentablement, no compta amb adaptacions cinematogràfiques de gaire encert. El 1949, per exemple, Hollywood en va fer un musical que resulta banal, infantil i no se salva ni amb la gran veu de Bing Crosby ni amb la bella cabellera vermella de Rhonda Fleming.

La història és narrada en primera persona per Hank Morgan, un nord-americà nascut a Hartford, a l'estat de Connecticut, el qual es defineix a si mateix com "un ianqui de cap a peus, i una persona pràctica". Com a conseqüència d'un fort cop rebut en una baralla, quan recupera el coneixement es troba a l'Anglaterra del segle VI. Comença, doncs, una ucronia en què Morgan entrarà en contacte amb el rei Artús i tot els elements llegendaris que coneixem tan bé: la taula rodona i els seus cavallers, Camelot, la reina Ginebra, sir Lancelot, el mag Merlí, la fada Morgana, etc. El llibre no explica directament l'arxi-sabuda llegenda artúrica, però l'estructura narrativa en permet introduir sovint elements lúdics i d'humor, amb la perspectiva d'un observador molt allunyat, com ara a l'hora de descriure la cèlebre infidelitat de la reina: "Ginebra era molt bella, sí, però també s'ha de reconèixer que era una mica fresca". (p. 244). O també:

Va ser commovedor de veure com la reina es tornava vermella, somreia, adoptava una expressió sufocada i feliç i dirigia mirades furtives a sir Lancelot; unes mirades per les quals, a Arkansas, no hi ha cap dubte que l'haurien afusellada. (p. 30)

El ianqui de Connecticut accedeix a aquest món "com si em trobés dins d'un somni" i Twain, que fou un precursor de la ficcionalització dels viatges en el temps propis de la ciència ficció, no li cal dedicar ni una ratlla a explicar com es produeix aquest transvasament temporal. En la nostra tradició, també trobem aquest recurs literari, per exemple, a *Llibre de cavalleries*, novel·la de Joan Perucho, del qual enguany commemorarem el centenari, a qui dedicarem una atenció especial en propers números de La Veu. Està servit el xoc entre el remot segle VI i el món "avançat" i industrial de la segona meitat del XIX. Morgan utilitzarà els seus superiors coneixements per aconseguir una posició prominent a la cort artúrica, fins al punt d'esdevenir-ne el Cap.

La novel·la és una càrrega de profunditat contra les jerarquies, en especial, l'Església i la monarquia: "una classe privilegiada, una aristocràcia, no és més que una banda de propietaris d'esclaus sota un altre nom" (p. 228). Twain denuncia la corrupció que ineludiblement va associada a la reialesa i que al segle XXI els catalans encara patim amb els infames borbons que han succeït la dictadura de Franco. La novel·la de Twain no reivindica ni mitifica el rei Artús, sinó que el ridiculitza i l'utilitza per a parlar críticament del present. De fet, el llibre es pot llegir com una paròdia de les obres de Walter Scott, que enaltien el món medieval. En alguns moments, l'autor americà potser abusa de l'anacronisme, atès que l'organització social d'Anglaterra

al segle VI no devia ser pitjor que la de molts altres llocs del planeta. Ara bé, el text fulmina amb contundència tota monarquia, que considera un insult:

I és que, per l'amor de Déu, qualsevol tipus de reialesa, per molt que hagi canviat, qualsevol tipus d'aristocràcia, per molt que l'hagin esporgada, no deixa de ser un insult (...). Qualsevol s'avergonyiria de la seva raça si pensés en la mena de gent banal que ha ocupat sempre el tron del seu país sense ni una ombra de dret ni de raó. (p. 64)

Twain estableix una útil diferenciació entre les institucions i el país, que resulta molt oportuna per a entendre l'absurditat que hem viscut recentment a l'Estat espanyol amb la pandèmia del COVID-19, on el govern espanyol s'ha preocupat més de les estructures polítiques i de la propaganda, que no pas no de la gent, de la població:

L'única cosa real, substancial i eterna és el país: és el país allò que s'ha de protegir, allò que s'ha de cuidar, allò que mereix la nostra lleialtat; les institucions són una cosa aliena, són un simple abrigo, i els abrigo es poden gastar, poden convertir-se en parracs, poden deixar de ser còmodes i de protegir el cos contra l'hivern, les malalties i la mort. Ser lleial a uns parracs, cridar per uns parracs, venerar uns parracs, morir per uns parracs... això és la lleialtat de la insensatesa, és pura animalitat; és pròpia de la monarquia, va ser inventada per la monarquia; que se la quedi la monarquia. (p. 107)

Com sempre passa en aquestes obres, la translació en el temps serveix a Twain per a parlar del món contemporani, fent alguna referència a la guerra civil americana, criticant l'esclavitud, i moltes altres coses. La lectura és molt plaent, àgil i divertida, però no pas intranscendent ni buida. A més, Twain té una gran habilitat aforística, capaç d'enunciar sentències plenes de sentit com amb gran capacitat de síntesi, com aquesta que hauria de tenir molt present qualsevol dirigent públic: "Posseir una enorme autoritat sobre la gent que t'envolta no està gens malament, però comptar amb el seu consentiment encara està més bé."